

Memorii

La douăzeci de ani, fără niciun motiv,
uram primăvara când înfloreau caișii.

Muream de foame
și îmi doream să mă prăbușesc
- bang! –

în imensitatea de zăpadă
din câmpiile înghețate de ger
la minus patruzeci de grade
în Irktusk, Siberia.

Îmi doream să mă prăbușesc,
împușcat mortal,
ca un tânăr decembrist.

În acele vremuri întunecate,
singurele mele dorințe erau furtunile
care să mă lase fără de suflare.

Încheietura mâinii tremurânde
a fost tăiată de o seceră,
pământul a plâns cu hohote
când săpăliga carnea i-a străpuns.

La șaiszeci de ani am aruncat
toate nimicurile din viața mea.
Cel mai mult disprețuiam scuzele întârziate
și dintotdeauna
m-au revoltat zilele senine și frumoase
încât trebuia să alerg, confuz de atâta fericire,
într-acolo, într-acolo, departe
spre câmpiile având carnea străpunsă
de tăișul ascuțit al fulgerelor și trăsnetelor
coborând din norii groși și negri.

Piară orice formă de resemnare!
Piară orice formă de nirvana!

Chiar după ce am trecut de șaiszeci de ani
am rămas un copilăros incurabil.
Tot ce am sunt câțiva prieteni
și un singur plămân.
Și a trebuit să plec spre alt țărâm
pentru celălalt plămân pe care îl pierdusem.
Dar încă îl am în minte pe Che Guevara
- o stea pe cerul înserat –
o descoperire făcută târziu.

Cea de-a doua jumătate a vieții
este explozia primei jumătăți.

Cântecul unui băiat

Și dacă marea fără de strămoși
zi după zi, în valuri, de țărături se zdrobește
e pentru că tânjește să se transforme în cer.
Altfel nu poate fi!

Și dacă cerul naște absurd nori după nori,
zi de zi și noapte de noapte,
făcându-i să dispară
e pentru că tânjește în valurile mării să coboare.
Altfel nu poate fi!

De nu va fi așa,
atunci singura mea cale
va fi o viață dusă în ignoranța alților-fără-de-număr
ce-n lumea asta mă înconjoară!

Hei! voi, oameni!
Minunați-vă de băiat!
Minunați-vă de cântecul lui!

În viața mea viitoare

În pădurile din munții Seoun sunt acasă.
În sfârșit!
Trag aer adânc în piept.
Umbrele se așază umbră peste umbră,
eliberez câteva fâșii de lumină
amețite de băutură
și noaptea cade.

În orice țară din lumea asta,
libertatea a ajuns la capăt de drum.

Gunoaiele de o sută de ani
le las în urma mea.
În dimineață,

picăturile de rouă se leagănă
suspendate de o pânză părăsită de păianjen.

În lume erau prea multe trecuturi,
iar viitorurile s-au împuținat.
Cu capul plecat, fragmente de vânt
de dincolo de pădure
intră printre arbori.
Frunzele stejarilor
ciripeau ca păsările ce se întorc acasă.

Privesc în urmă, în trecut:
urmaș al unor generații de analfabeți am fost
dar cumva, într-un fel,
am ajuns să fiu prins, fără de scăpare,
în literele unei limbi aglutinante.

În viața viitoare voi fi o piatră fără suflare,
adânc îngropată în pământ
sub scheletul unei văduve mute,
sub leșurile proaspete
și tăcute ale câtorva orfani
legați în saci de paie.